

La jubilació com un dret que hem d'exercir

La Universitat comença a cobrir-se de cabells blancs —de vegades tenyits—, símptoma clar que l'edat mitjana del personal que treballem en ella és cada dia més elevada. Però el símptoma definitiu és que la jubilació s'ha convertit en un tema recurrent, quasi obligat, en els esmorzars i les trobades casuals als corredors.

Són moltes les persones que ja estan pròximes a l'edat de jubilació i també diferents les maneres d'afrontar aquest fet.

Hi ha qui no veu l'hora de finalitzar la seua vida laboral i, si hi ha hagut sort i els comptes li ixen, no dubta a dir adéu a la Universitat, fins i tot abans d'haver aconseguit la, fins fa poc, edat de jubilació de 65 anys.

També hi ha persones que, com que no els ixen els comptes, es resignen esperant els anhelats 65. O fins i tot han de continuar treballant més temps per a complir amb el temps de cotització requerit que els permet jubilar-se.

En canvi, n'hi ha els que, malgrat reunir tots els requisits per a retirar-se, decideixen quedar-se i allargar la seua vida laboral.

I no és que vulguem clavar-nos en la vida de ningú, més encara quan sabem que són moltes les raons que porten a aquesta decisió, algunes molt dignes i respectables.

Qui sap quines càrregues familiars hi ha darrere de cadascú per a allargar la vida laboral. O qui necessita fins a l'últim euro que es puga aportar a l'economia per a sustentar una descendència precaritzada.

No descartem les pors ancestrals dels qui temen deixar de ser útils a la societat després d'una llarga vida de despertadors, horaris estructurats i responsabilitats.

Ni el temor a la soledat que poden arribar a sentir algunes persones que han convertit el seu treball i vocació de servei en l'eix de la seua vida, i que han arribat a considerar els companys i les companyes com la seua família.

I no oblidem que és molt més fàcil decidir allargar la vida laboral quan aquesta té una jornada intensiva, amb la meitat del dia disponible: un bon nombre de moscosos, dies per antiguitat i vacances extres, a més dels torns de Nadal i Pasqua.

I també costa, donades les estadístiques de no jubilacions per categories laborals, deixar d'exercir un poder que difícilment tornarà a reconèixer-se en altres llocs i situacions aliens a l'entorn laboral.

No volem jutjar ningú, són molts els motius, alguns molt comprensibles i dignes, altres de personals i humans. Però sí ens agradaria fer una xicoteta reflexió amb vosaltres, ja que totes les nostres decisions tenen conseqüències alienes a les buscades. També conseqüències d'índole més social.

DILLUNS AL SOL

15/12/2023
[WEB CGT-INFORMA](#)

Recordem que el dret a la jubilació és fruit de lluites i estratègies guanyades amb la suor i la sang d'una classe treballadora que no tenia més que la caritat dels seus afins per a sobreviure quan la seua salut no els permetia continuar produint.

I tinguem en compte que el dia que ens jubilem hi haurà una persona que ocuparà el nostre lloc. Una persona que deixarà d'estar desocupada per a arribar a un centre de treball a continuar amb la tasca que nosaltres estàvem exercint; i que en un o dos anys, hi haurà algú que aprobe una oposició i cobrisca definitivament aquest lloc; algú a qui se li obrirà un futur molt més estable, i la possibilitat d'emprendre somnis i projectes com els que teníem els qui ens estem jubilant i als quals aquest treball ens ha permès portar-los avant millor o pitjor.

Cada any que allarguem la nostra vida laboral és un any que ha d'esperar una altra persona per a iniciar la seua trajectòria, o afermar-la, o estabilitzar-la.

Per això us demanem que, a l'hora de prendre la vostra decisió, poseu en la balança també aquesta variable, i als legítims interessos personals, afegiu l'interès comú d'una societat que sempre avançarà millor si és solidària i no oblida la seua història.

CGT-PV UV Podeu enviar qualsevol opinió o consulta a cgt@uv.es

La jubilación como un derecho que hemos de ejercer

La Universitat comienza a cubrirse de canas —a veces teñidas—, claro síntoma de que la edad media del personal que trabajamos en ella es cada día más elevada. Pero el síntoma definitivo es que la jubilación se ha convertido en un tema recurrente, casi obligado, en los almuerzos y encuentros casuales en los pasillos.

Son muchas las personas que ya están rondando la edad de jubilación y también diferentes las formas de afrontarlo.

Hay quien no ve la hora de echar el cierre a su vida laboral y, si ha habido suerte y las cuentas le salen, no duda en decir adiós a la Universitat incluso antes de haber alcanzado la, hasta hace poco, edad de jubilación de 65 años.

También hay personas que, al no salirles esas cuentas, languidecen esperando los ansiados 65. O incluso han de seguir trabajando más tiempo para cumplir con el tiempo de cotización requerido que les permitan jubilarse.

En cambio, hay quienes, a pesar de reunir todos los requisitos para retirarse, deciden permanecer y alargar su vida laboral.

Y no es que queramos meternos en la vida de nadie, más aún cuando sabemos que son muchas las razones que llevan a esta decisión, algunas muy dignas y respetables.

Quién sabe qué cargas familiares hay detrás de cada cual para alargar la vida laboral. O quién necesita hasta el último euro que se pueda aportar a la economía para sustentar a una descendencia precarizada.

No descartemos los miedos ancestrales de quienes temen dejar de ser útiles a la sociedad tras una larga vida de despertadores, horarios estructurados y responsabilidades.

Ni el temor a la soledad que pueden llegar a sentir algunas personas que han convertido su trabajo y vocación de servicio en el eje de su vida, y que han llegado a considerar a compañeros y compañeras su familia.

Y no olvidemos que es mucho más fácil decidir alargar la vida laboral cuando ésta tiene una jornada intensiva, con la mitad del día disponible; un buen número de moscosos, canosos y vacaciones extras; por no hablar de los turnos de Navidad y Pascua.

Y también cuesta, dadas las estadísticas de no-jubilaciones por categorías laborales, dejar de ejercer un poder que difícilmente volverá a reconocerse en otros lugares y situaciones ajenos al entorno laboral.

No queremos juzgar a nadie, son muchos los motivos, algunos muy comprensibles y dignos, otros personales y humanos. Pero si nos gustaría hacer una pequeña reflexión con vosotras y vosotros, ya que todas nuestras decisiones tienen consecuencias ajenas a las buscadas. También consecuencias de índole más social.

DILLUNS AL SOL

15/12/2023
[WEB CGT-INFORMA](#)

Recordemos que el derecho a la jubilación es fruto de luchas y estrategias ganadas con el sudor y la sangre de una clase trabajadora que no tenía más que la caridad de sus allegados para sobrevivir cuando su salud no les permitía seguir produciendo.

Y tengamos en cuenta que el día que nos jubilemos habrá una persona que ocupará nuestro puesto. Una persona que dejará de estar en el paro para llegar a un centro de trabajo a continuar con la labor que nosotras estábamos desempeñando; y que en uno o dos años, habrá alguien que apruebe una oposición y cubra definitivamente este puesto; alguien a quien se le abrirá un futuro mucho más estable, y la posibilidad de emprender sueños y proyectos como los que teníamos quienes nos estamos jubilando y que este trabajo nos ha permitido llevar adelante en mayor o menor medida.

Cada año que alargamos nuestra vida laboral es un año que ha de esperar otra persona para iniciar su trayectoria, o afianzarla, o estabilizarla.

Por eso os pedimos que, a la hora de tomar vuestra decisión, pongáis en la balanza también esta variable, y a los legítimos intereses personales, añadáis el interés común de una sociedad que siempre avanzará mejor si es solidaria y no olvida su historia.

CGT-PV UV Podeu enviar qualsevol opinió o consulta a cgt@uv.es

